

Nr 910

Av herr **Levin m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition nr 138, med förslag till lag om ändrad lydelse av 16 kap 13 § brottsbalken m. m.*

I proposition nr 138 framlägges bland annat förslag om införande i lagen den 19 maj 1944 (nr 219) om djurskydd av en ny bestämmelse (8 b § st. 1) av innebörd, att när hund annat än tillfälligt står bunden utomhus skall den i enlighet med de närmare föreskrifter veterinärstyrelsen meddelar vara kopplad till löplina av minst tio meters längd och ha tillgång till koja eller annan viloplats, som erbjuder tillfredsställande skydd mot väder och vind.

Efter motioner till 1963 års riksdag hemställde riksdagen om utredning och förslag till bättre skydd för bandhundarna. Utredningen har verkställts genom djurskyddsutredningen.

I det betänkande, SOU 1963: 75, som jämte annat betänkande ligger till grund för propositionen, bekräftade djurskyddsutredningen, att bandhundar i alltför många fall icke omhänderhades på ett sätt som var i enlighet med djurskyddslagens vare sig syften eller uttryckliga stadganden och att anmärkningarna icke avsåg allenast bristande möjligheter till motion och bristfälliga anordningar, där hundarna hade att söka tak över huvudet, utan även den vanvård i allmänhet för vilken hundarna utsattes. Utredningen föreslog, att i djurskyddslagen skulle intagas en ny paragraf, så lydande:

”Hund må icke stå i band utomhus nattetid eller under hela eller större delen av dagen.”

Detta förslag synes ha varit väl ägnat att avhjälpa de missförhållanden som föranledde ovanstående motioner. Emellertid förekom vid remissbehandlingen invändningar mot förslaget från vissa myndigheter och organisationer. Bland annat hävdades, att det för hundar av vissa raser var lämpligare att vistas utomhus. Från ett håll framhölls, att ett dylikt förbud skulle skapa ett ”bandhundselände inomhus”. Andra myndigheter och organisationer hade däremot en positiv inställning till förslaget. Departementschefen fäste stort avseende vid varningarna mot att skapa ett bandhundselände inomhus, och lagförslaget fick i denna del ovan angivet innehåll. Departementschefen hänvisade också till vissa i propositionen förordade åtgärder för att effektivisera tillsynen över djurskyddslagens efterlevnad från hälsovårdsnämndernas sida samt anförde med avseende på vissa i remissyttrandena framförda förslag, att frågan om ytterligare lagstiftningsåtgärder för att förbättra hundhållningen torde kunna vila till dess man hade hunnit samla erfarenheter från en effektiviserad tillsynsverksamhet.

Med hänsyn till att riskerna för djurplågeri är stora — så länge det är tillåtet att hålla hundar ständigt bundna — är det att beklaga att lagförslaget ej utformats i enlighet med utredningens förslag. Något "bandhundselände inomhus" torde det endast ha blivit fråga om i rena undantagsfall och då hos hundägare av en typ som även på andra sätt ådrar sig myndigheternas uppmärksamhet för vanvård av sina djur. De garantier mot missbruk vid hållande av bandhund som propositionen avser att skapa torde knappast komma att bli tillräckliga. Inte ens en bra koja erbjuder något verkligt skydd mot sträng kyla, och även om hunden förses med lång löplina kan denna aldrig motsvara ordentlig motion i det fria.

Som vi tidigare nämnt har departementschefen hänvisat till de åtgärder som föreslås för att effektivisera hälsovårdsnämndernas tillsyn av efterlevnaden av djurskyddslagens bestämmelser samt att frågan om ytterligare lagtiftningsåtgärder bör kunna vila tills erfarenheter vunnits från den effektiviserade tillsynsskyldigheten. Det är emellertid av största vikt, att hälsovårdsnämndernas verksamhet evad det gäller djurskyddet redan från början göres till föremål för noggrann övervakning, så att dessa bestämmelser inte kommer att förfuskas.

Under hänvisning till vad sålunda anförts hemställer vi,

att riksdagen måtte, med antagande av Kungl. Maj:ts förslag, hemställa att Kungl. Maj:t ville snarast möjligt föranstalta om utredning av de praktiska resultaten av de nya bestämmelserna om tillsyn av djurskyddslagens efterlevnad och, om så anses behövt, förelägga riksdagen de förslag till författningsändringar som må föranledas därav.

Stockholm den 29 oktober 1965

Hans Levin

Mary Holmqvist

Nancy Eriksson
